

☐☐ KOTIČEK GOSPODA ☐☐ DOROPOLJSKEGA

Spoštovani gospod Doropoljski!
Čitala sem „Zvonček“ in zapazila, da Vam otroci veliko pišejo. Želim Vam tudi jaz napisati nekaj vrst. Stara sem 10 let. V šolo hodim jako rada. Po Veliki noči pojdem že k prvemu sv. obhajilu, kj se ga že jako veselim. V šolo hodim v Šmihel nad Pliberkom (Koroško). Kmalu bomo hodili v novo šolo, v katero me že tudi veseli. Imam še tudi mlajšo sestrico, ki bo o Veliki noči začela hoditi v šolo. Želim Vam vesele velikonočne praznike! Jako bi me veselilo, če bi mi odgovorili na to pismo!

Srčno Vas pozdravlja

Pavla Čarfova,
učenka II. razr II. oddelka.

Odgovor:

Ljuba Pavla!

Veseli me, da tudi na Koroškem čitate „Zvonček“. To je radostno znamenje, da se tudi koroški Slovenci in koroške Slovenke zavedajo svoje narodnosti. In dokler vas prešinja ljubezen do materinega jezika, toliko časa se nam ni bati, da bi koroški Slovenci izumrli.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Dovolite, da se tudi jaz oglasim v Vašem koticu. Učenec sem III. razreda. V šoli mi gre dobro. Ob prostem času čitam „Zvonček“ in Erjavčevo knjigo „Domče in tuje živali“,

kar me jako zanima. Moj bratec Vladko gleda v vsako številko „Zvončka“, ali je že njegova slika natisnjena.

Srčno Vas pozdravlja

Danilo Kante,
učenec III. razreda v Sežani.

Odgovor:

Ljubi Danilo!

Kdor dolgo čaka, naposled pričaka. Tako tudi Tvoj bratec Vladko, ki vidi danes svojo podobo v „Zvončku“ — Erjavčeva knjiga je res lepa. Zabavna in poučna je. Tako je znal pisati samo Erjavec.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Jako sem se razveselila Vašega pisma, a dalo mi je mnogo premišljevanja, zadržala me je pa nesrečna bolezen.

Kranjčani smemo biti ponosni na slavnega pesnika dr. F. Prešerna in Simona Jenka, ki sta v Kranju pokopana. — Kranj je najstarejše mesto v naši mili deželi Kranjski — odtod je torej dobila ime Kranjsko. Zgodovina nam tudi predstavlja bodočnost.

Med tem časom sem zložila uborno pesemco, ki si Vam jo dovoljujem priobčiti:

Božična.

Prišel je že božični čas,
glasi se petje glasno,
zdaj prišel Jezus je do nas,
nebo nocoj je jasno.

Nad nami tiha luna plava,
na zemljo se razliva mir.
O, Tebi, Jezus, čast in slava!
Nocoj ne sliši se prepir.

Srce veselja poskakuje,
ko jaslice ugledamo,
drevesce sobo razsvetljuje,
povsod nocoj je radostno.

Zdaj se Božičku zahvalimo,
ker smo darila ta prejeli
in k Bogu vsi lepo molimo,
pozdravljen, Božič ti veseli!

Srčno Vas pozdravlja Vaša vdana
Mira Majdičeva,
učenka IV. razreda v Kranju.

Odgovor:

Ljuba Mira!

Prav je, da ste Kranjčani ponosni na grob pesnika Prešerna in Jenka. Bila sta pesnika po milosti božji, zaslužila sta si naše občudovanje. No, tudi Ti pišeš pesmi. Glej, da boš kdaj Prešernu in Jenku enaka!

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Jaz Vam pišem prvič, zato ne vem, kaj bi pisal. Pisal bom o šoli. Gospod učitelj se piše Ivan Petrič, je jako strog in tudi dober.

Najbolj me veseli računstvo, petje in telovadba. Jaz sem v 3. a razredu

Srčno Vas pozdravlja

Franc Zajec,
učenc 3. razreda v Sp. Šiški.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Pišeš mi, da je Tvoj gospod učitelj strog in tudi dober. Glej, tako se lahko družijo strogość z dobroto; kakor mora biti vedno, da se dosežajo v šoli lepi uspehi. Mislim pa, da bi strogości gotovo ne bilo, ako bi je ne bilo treba. Misliš li, da ne?

Pomladno prebujenje.

Osebe: Zvonček, Trobentica, Jeternica in Marjetica.

Zvonček.

(Pride počasi na oder.)

Oj, solnčece ljubo,
si vendar prišlo!
Glej, žarki me tvoji
že sklicali so
iz zemljice gorke,
kjer mirno sem spal
in čakal, da prvi
bom znamenje dal,
naj pridejo cvetke
iz zemlje temne
in naj se pomladi
z menoj vesele.

(Pozvanja.)

Le hitro, sestrice,
prikažite se
in se odenite,
v obleke nove,
da pomlad preljuba
vesela vas bo,
da bodete polje
krasile lepó.

Trobentica.

(Pride počasi izza zelenja in
si mane oči.)

Zazdelo se mi je,
da slišim zvoniti! —
Oj, Zvonček, kaj hotel
si že nas zbuditi?
Kako je prijetno,
kako je gorko!
Poglejte, sestrice,
zelenje lepó!
Le pridite hitro
na beli že dan,
saj menda nobeden
zdaj ni več zaspan.

Zvonček.

Trobentica ljuba,
le pridi zdaj sem!

Pomlad oznanujva
cvetičicam vsem.
Ti bodeš trobila,
a jaz bom zvonil,
in kmalu se bode
prt cvetja razvil.

(Trobentica trobi, Zvonček
pozvanja.)

Jeternica.

(V ozadju.)

Pod zemljo še spala
sem mirno, sladkó,
nakrat pa začujem
zvonjenje ljubó;
vmes trobljenje nežno
trobentice že,
ki mi oznanjuje,
da pomlad k nam gre.

Marjetica.

(Od druge strani.)

Kaj, Jeternica ljuba,
si čula tudi ti
zvonjenje že Zvončka,
ki cvetke budi?

Jeternica.

Trobentica, Zvonček,
poklicala sta,
glej, jaz pa vesela
iskat sem ju šla. —
Tu doli stojita,
pozdravit ju grem;
še ti pojdi z mano,
prijazna sta vsem.
(Gresta k Zvončku in Trobentici.)

Zvonček.

Oj, sestrici dragi,
prav, da sta prišli,
saj malo še cvetek
grodove krasi.

Trobentica.

Da, midva sva prva
izmed vseh sestic,
do danes ni bilo
še drugih cvetic.

Marjetica.

Oj, Zvonček preljubi,
pozdravljen si mi!
Trobentica draga,
si vstala i ti,
da z dolgega spanja
nas vse prebudiš,
s trobantanjem svojim
pomlad počastiš?
Glej, novo obleko
nadela sem si:
je bela kot Zvonček,
rumena kot ti.
Zdaj z njo bom vesela
krasila poljé,
da ptički se ljubi
me prav veselé.

Jeternica.

Saj vrnejo kmalu
že ptički se vsi,
kako bodo peli,
veseli, glasni.

Zvonček.

Brez nas in brez ptičkov
ni lepa pomlad,
ker nas in pa ptičke
vsakdo ima rad.

Vsi.

Veselo cvetimo,
dehtimo lepó,
da bode vesel nas
po gozdu vsakdó.
Prav vsak naj prepeva,
če star ali mlad,
saj v dolgem je letu
le enkrat pomlad.

Tončka Schiffrerjeva,
gojenka III. liceja v Ribnici.